

Σεβασμιώτατε Αρχιεπίσκοπε Θυατείρων και Μεγάλης Βρεταννίας κ.
Νικήτα,

Θεοφιλέστατοι,

Σεβαστοί χορεία Πατέρων,

Αγαπητοί εν Χριστώ Αδελφοί, Κυρίες και Κύριοι.

Μου είναι πολύ δύσκολο να εκφράσω αυτή την ανεπανάληπτον στιγμήν, τα συναισθήματα που πλημμυρίζουν την ψυχή μου, διότι κατά την εύσημον και «φρικτήν» ταύτη ώρα, το Πνεύμα το Άγιον, διά των σεπτών Σεβασμιώτατε, χειρών Σας, με εισάγει εις τον δεύτερον βαθμό της ιερωσύνης, τον βαθμό του πρεσβυτέρου.

Ευχαριστίας και δοξολογίας αναπέμπω προς τον εν δόξη Μεταμορφωθέντα Κύριον και Θεόν ημών, διότι «ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσίν μου» και «πιστόν με ἡγήσατο», διά να αναδεχθῶ σήμερον το θείον και υψηλό τούτο Μυστήριο και να αναδειχθῶ εις το μέγα της Ιερωσύνης υπούργημα.

Σήμερα στέκομαι μπροστά Σας με μεγάλη συγκίνηση και δέος. Γνωρίζω πως τούτη την μοναδική και ανεπανάληπτον για την Εκκλησία αλλά και την προσωπική μου ζωή ιερή ώρα, είθισται να ακούγονται λόγοι θεολογικοί και όχι στοχασμοί και αναζητήσεις. Επιτρέψτε μου όμως, σεβόμενος απόλυτα το ειθισμένο να είμαι περισσότερο αυθόρμητος και λιγότερο τυπικός και να καταθέσω μαζί με τα λόγια των Πατέρων της Εκκλησίας μας αλλά και δικές μου θέσεις και σκέψεις που πλημμυρίζουν την καρδιά μου και θέλω να μοιραστώ μαζί Σας.

Η χαρά και η τιμή μου είναι μεγάλη, να βρίσκομαι κοντά σε έναν άνθρωπο που τον κοσμούν τα χαρίσματα της ευγένειας, της ελεημοσύνης, της αγάπης προς τον συνάνθρωπο. Ευρισκόμενος κοντά Σας, ως Αρχιδιάκονος Σας, μπορώ να παρατηρώ το άοικνο έργο Σας. Είστε συντονιστής της Πατριαρχικής Ομάδας για την Εμπορία Ανθρώπων και τη Σύγχρονη Δουλεία, Πρόεδρος της Επιτροπής Νεολαίας για το Οικουμενικό Πατριαρχείο και Συμπρόεδρος του Ιδρύματος Inter-faith του Ηλία. Έχετε λάβει επίσης πολλά αξιώματα για τη συμμετοχή Σας και στην ηγεσία του Διαθρησκευτικού Διαλόγου. Στον Αρχιεπισκοπικό Θρόνο των Θυατείρων,

στηρίζετε τα σχολεία, τους συλλόγους της Παροικίας και πάνω από όλα τη Νεολαία και πολεμάτε με πάθος και αδιαλείπτως τους δύο σύγχρονους «εχθρούς» που πρέπει να αντιμετωπίσουν σήμερα οι άνθρωποι, τη δουλεία και την εμπορία λευκής σαρκός.

Βρισκόμενος υπό την υπηρεσία της διακονίας Σας, μπορώ να βλέπω συνεχώς, ιδίοις όμμασι, τον άοικον αγώνα Σας για να μπορέσετε να στηρίξετε τον κάθε κατατρεγμένο άνθρωπο στη Γηραιά Αλβιόνα. Είστε κοντά στους Έλληνες Ομογενείς της Αγγλίας και στο πρόσωπο Σας οι Έλληνες φοιτητές βρίσκουν έναν Πατέρα που ανυστάκτως μοχθεί τόσο για τις οικονομικές τους ανάγκες αλλά και για την ψυχική στήριξη τους.

Φυσικά θα μπορούσα να γράψω αυτά και τόσα άλλα για το σεπτό πρόσωπο Σας, αφού γνωρίζετε ότι αν σήμερα στέκομαι με φόβο να υπηρετώ το Ιερό Θυσιαστήριο, το οφείλω αποκλειστικά σε εσας. Θα σταματήσω εδώ και θα μιλήσω για το τι σημαίνει το μυστήριο της Ιερωσύνης για εμένα. Η Ιερωσύνη είναι το μυστήριο των μυστηρίων.

Ο Ιερός Χρυσόστομος τονίζει ότι η Ιερωσύνη είναι διακονία, η οποία εδόθη από το Θεό στους ιερείς ως «Θείον Χάρισμα» και γι' αυτό είναι η σπουδαιότερη και τιμιότερη από όλες τις άλλες επίγειες εξουσίες. Και μολονότι ασκείται επί γης, τα αποτελέσματα της διαβαίνουν στους ουρανούς και ως τοιαύτη είναι υπηρεσία η οποία αρμόζει στους αγγέλους. Γι' αυτό το ιερατικό αξίωμα χαρακτηρίζεται «αγγελικό» αφού η Ιερωσύνη ασκείται μεν επί της γης, ανήκει όμως στην τάξη των «επουρανίων». Και αυτό βέβαια πρέπει να θεωρείται εύλογο, αφού την Ιερωσύνη «δεν την καθίδρυσε ούτε άνθρωπος, ούτε άγγελος, ούτε αρχάγγελος, ούτε κάποια άλλη κτιστή δύναμη, αλλά ο ίδιος ο Παράκλητος, ο οποίος την έκανε τέτοια, ώστε να φαίνεται ότι ασκείται από αγγέλους αν και ασκείται από ανθρώπους».

Η Ιερωσύνη έχει κατά ταύτα υπερφυσικό χαρακτήρα. Το κυριότερο δε σημείο του υπερφυσικού χαρακτήρος της ιερωσύνης είναι η τέλεση της θείας ευχαριστίας από τους ιερείς, η αγιαστική δύναμη του Αγίου Πνεύματος, η οποία συνδέεται με αυτήν μέσα στην Εκκλησία. Είναι η σημαντικότερη εξουσία η οποία παρεχωρήθη στους ιερείς, οι οποίοι μολονότι κατοικούν στη γη και ασχολούνται με επίγειες υποθέσεις, εν τούτοις έλαβαν την εξουσίαν αυτήν, να ασχολούνται δηλαδή με ουράνιες υποθέσεις, κάτι δηλαδή που δεν παρεχωρήθη από το Θεό ούτε στους αγγέλους, ούτε στις επουράνιες δυνάμεις. Και αυτό, λέγει ο ιερός πατήρ, δεν μας επιτρέπει να πιστεύουμε ότι υπάρχει άνθρωπος που να θεωρεί κάτι μεγαλύτερο και να επιθυμεί τίποτε περισσότερο από την τιμήν να ανέλθει

στο ιερατικό αξίωμα. Και αυτή η εξουσία είναι το «δεσμείν και λύειν», ήτοι το αφιέναι τις αμαρτίες να συγχωρεί επι της γης τις αμαρτίες των ανθρώπων, εξουσία η οποία παρεχωρήθη από τον Υιόν και Λόγον του Θεού, μόνο στους ιερείς.

Βέβαια και οι άρχοντες του κόσμου τούτου έχουν εξουσία του «δεσμείν», αλλά μόνο επι των σωμάτων, ενώ η εξουσία των ιερέων αναφέρεται στις ψυχές των ανθρώπων και αυτήν επικυρώνει ο ίδιος ο Θεός. Δηλαδή λέγει ο ιερός πατήρ «ο Θεός έδωσε στους ιερείς ολόκληρη την επουράνια εξουσία να συγχωρούν τις αμαρτίες, και σε όσους μεν συγχωρούν αυτοί, αυτές θα είναι συγχωρημένες και από το Θεό, σε όσους δε, δεν τους απαλλάσσουν, θα είναι δεσμευμένες και από τον Θεό»

Ποία λοιπόν εξουσία άλλη θα μπορούσε να θεωρηθεί μεγαλύτερη από αυτήν; Ο Πατήρ έδωσε την εξουσία της κρίσεως των αμαρτιών στον Υιόν και Λόγον, και ο Υιός την παρεχώρησε στους ιερείς. Οποία τιμή για τους Ιερείς! Με την εξουσία αυτή, η οποία απορρέει από το ιερατικό αξίωμα, οι ιερείς έχουν υπερβεί την ανθρώπινη φύση, έχουν απαλλαγεί από τις προσωπικές τους αδυναμίες και έχουν μετατεθεί στην τάξη των αγγέλων στους ουρανούς. Είναι τόσο μεγάλο το ύψος της ιερωσύνης με την εξουσία του (δεσμείν και λύειν), του αφιέναι τις αμαρτίες των ανθρώπων και του σώζειν τις ψυχές τους και τόσο πολυτιμότερη και τιμιότερη ώστε να διαφέρει από κάθε άλλη εξουσία τόσο, λέγει ο Ιερός Χρυσόστομος, όσο απέχει ο ουρανός από τη γη και η ψυχή διαφέρει από το σώμα. Χωρίς αυτήν την ευλογία των χειρών του ιερέως κανείς δεν μπορεί να σωθεί και να επιτύχει την ουράνια ζωή.

Ερωτά κάποιος τί είναι ο ιερέυς; Ιερέυς, απαντά ο ίδιος, είναι άγγελος Κυρίου, ο οποίος δέχεται στα χέρια του το Χριστό, ομιλεί εκ μέρους του Χριστού και τον διακονεί. Ο ιερέυς όταν τελεί μυστήρια, δανείζει τα χέρια του στον Χριστό, όταν ομιλεί δανείζει τη γλώσσα του στον Χριστό. Γι' αυτό λέγει θα πρέπει να είναι τόσο καθαρός όσο και οι άγγελοι και να νιώθει ότι βρίσκεται με τους αγγέλους, ανάμεσα στους ουρανούς. Και γι' αυτό θα πρέπει οι ιερείς να θεωρούνται τιμιότεροι ακόμη και από τους γονείς. Διότι οι μεν γονείς μας εγέννησαν σαρκικά για την παρούσα πρόσκαιρη ζωή, ενώ οι ιερείς είναι εκείνοι, οι οποίοι μας αναγεννούν πνευματικά στην αιώνιο ζωή στην οποία εισερχόμεθα με τη χάρη του Θεού δια του βαπτίσματος και της θείας ευχαριστίας. Γι' αυτό λοιπόν ο Θεός έδωσε μεγαλύτερη εξουσία στους ιερείς από τους φυσικούς γονείς όχι για να τιμωρούν, αλλά να ευεργετούν και να αναγεννούν τους ανθρώπους στη βασιλεία του Θεού, με τα μυστήρια, τη διδασκαλία τους, τη νουθεσία τους, τις προσευχές τους. Οι

ιερείς με το αξίωμα αυτό ομοιάζουν, ως είπαμε, ωσάν να έχουν μετατεθεί στους ουρανούς και να έχουν υπερβεί την ανθρώπινη φύση, απαλλαγέντες από τα δικά τους προσωπικά πάθη. Με τον τρόπο αυτό της ζωής και συμπεριφοράς τους οι ιερείς δεν ζουν πλέον με τους εαυτούς τους, αλλά κυρίως ζουν για τη σωτηρία των πιστών και την διακονία τους στην Εκκλησία.

Συνέπεια όλων αυτών είναι η μεγάλη ευθύνη και οι τεράστιες υποχρεώσεις των ιερέων ενώπιον του Θεού και των ψυχών τις οποίες τους ενεπιστεύθη επί της γης. Είναι οι υποχρεώσεις τους αυτές ανυπολογίστου αξίας, εφ' όσον αυτοί γίνονται πατέρες των πιστών, προσφέρουν την συγγνώμη, αγωνίζονται για την αναγέννηση και σωτηρία των ψυχών, προσεύχονται δι' όλην την οικουμένη και προσεγγίζουν το Θεό.

Μέσα σε αυτή την ιερή στιγμή της ζωής μου δεν θα μπορούσα να παραλείψω την αναφορά μου στην κατά σάρκα οικογένεια μου. Αγαπητοί μου γονείς, αξιολάτρευτά μου αδέρφια, πάντοτε σταθήκατε στο πλευρό μου ακοίμοιτοι φρουροί και ένθερμοι υποστηρικτές των ονείρων μου. Ποτέ δε με αποτρέψατε να πραγματοποιήσω τα όνειρά μου και πάντοτε στην αγκαλιά σας έβρισκα καταφύγιο για να αντιμετωπίσω τις καταιγίδες της ζωής μου. Σας ευχαριστώ πολύ για όλα και εδώ δημόσια σας υπόσχομαι ότι θα προσεύχομαι συνεχώς για εσάς στο μεγαλοδύναμο Θεό για να κατορθώσουμε όλοι μαζί να γευτούμε τη βασιλεία των Ουρανών.

Συνεχίζοντας με λόγια που πλημμυρίζουν την καρδιά μου αυτή τη στιγμή και αισθανόμενος την πτωχεία μου, την ασθένειά μου απέναντι εις τον Λυτρωτή των ψυχών ημών, παραδίδω ανεπιφυλάκτως τον εαυτό μου εις το πέλαγος του θείου ελέους και παρακαλώ τον Κύριο να με ενδυναμώνει με την πανσθενουργό δύναμη Του και να μου παρέχει πάντοτε την ευτυχία να είμαι εργάτης Του τίμιος, ευσυνείδητος, πρόθυμος πάντοτε και εν παντί, θαρραλέος προ των απαιτούμενων θυσιών, ώστε να διεξάγεται διά της αναξιότητός μου, υπό της παντοδύναμου δεξιός Του, το έργον Του, το οποίον αποβλέπει εις την σωτηρία του ανθρώπου.

Το ενδιαφέρον μου αυτό το αισθάνομαι ζωηρό, διότι είναι έργο μεγάλης σημασίας, ως ο Άγιος Φώτιος και ιδρυτής της τροφού ημών Σχολής, της Ιεράς Θεολογικής Σχολής της Χάλκης, το σκιαγράφει διά των εξής συγκλονιστικών εκφράσεων του: Κύριο έργο και κύριος στόχος του Ορθοδόξου Ποιμένος είναι «αστηρίκτους στήριξαι, αμαθείς εκδιδάξαι, απαίδευτους παιδεύσαι, τους θρασείς έλκυσαι, τους βλακώδεις ανδρώσαι, φυλαργύρους πείσαι χρημάτων υπερφρονείν και φιλοπτώχους είναι, τους φιλοτίμους χαλιναγωγήσαι, τους υπερηφάνους κατασπάσαι και

μετριοφρονεῖν παρορμήσαι, τοὺς ἀδικούντας κωλύσαι καὶ δικαιοπραγεῖν παρασκευάσαι, τοὺς οργίλους ημερώσαι, τοὺς ολιγοψύχους παραμυθήσασθαι...».

Σε αὐτὸ το σημεῖο θα ἠθέλα νὰ ἐκφράσω τὴν βαθεῖα ευγνώμοσύνη καὶ τὶς εὐχαριστίες μου πρὸς τὸν πνευματικὸ πατέρα καὶ νυμφαγωγό μου στο μυστήριό τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Σεβασμιώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικής, ὁ ὁποῖος με καθοδηγεῖ, με ἐμπνέει καὶ μου δίνει δύναμη νὰ σηκώνω τὸν σταυρό τῆς διακονίας μου στο Ἡνωμένο Βασίλειο. Ἡ εὐλογητικὴ τοῦ παρουσίας στη ζωὴ μου υπῆρξε ἀνεκτίμητο καὶ πολύτιμο δῶρο. Οἱ παρούσες δύσκολες συνθήκες τῆς πανδημίας, στέρησαν τὴν χαρὰ τῆς φυσικῆς τοῦ παρουσίας, σίγουρα ὁμῶς βρίσκεται ἀνάμεσα μας πνευματικά.

Περαίνων τὴν ομιλία μου, θα ἠθέλα νὰ ἐκφράσω γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ευγνώμοσύνη μου στὸν Τριαδικό Θεό, πού πάντα καθοδηγεῖ τὰ βήματά μου. Αὐτὴ τὴ στιγμή δε ζητῶ μόνο τὶς εὐχές Σας. Ζητῶ τὶς προσευχές Σας. Δε θα ἠθέλα ἡ χειροτονία μου νὰ κλείσει με ἐπιφωνήματα. Θα προτιμούσα ἡ νέα ζωὴ μου νὰ ἀνοίξει με κραυγές ἱκεσίας. Ζητῶ τὶς πρεσβείες τῆς Ὑπεραγίας Δεσποινῆς Θεοτόκου καὶ ὅλων τῶν Ἀγίων γιὰ νὰ μπορῶ νὰ στέκομαι ταπεινά καὶ με πλήρη ἐπίγνωση καὶ φόβο ἀπέναντι στο ἱερό θυσιαστήριό υπηρετῶτας πρωτίστως τὸ Θεό καὶ στη συνέχεια τὸ ἀγαπημένο τοῦ Δημιουργήμα, τὸν ἄνθρωπο.

Κλείνωντας τὴν ομιλία μου θα ἠθέλα νὰ σας ἐκμυστηρευτώ, ὅτι πάντοτε ἡ προσδοκία τοῦ σταυροῦ ἀποτελέσει τὸν ἄξονα τῆς ζωῆς μου. Ἀποφάσισα ἀφ' ἐνός μεν νὰ ἐμπιστευτώ ἀπόλυτα στὸν Θεό τὴν ευθύνη τοῦ μέλλοντός μου, ἀφετέρου δε νὰ μὴν ἀρνούμαι ποτέ τὴν ἄρση τοῦ προσωπικοῦ μου σταυροῦ. Αὐτὴ τὴ στιγμή νομίζω ἀρχίζει ἡ πορεία μου πρὸς τὸν Γολγοθά. Ἐχῶ ἀκράδαντη τὴν πεποίθηση ὅτι ἡ χειροτονία μου εἰς πρεσβύτερον δὲν ἀποτελεῖ ἐπιβράβευση, ἀλλὰ δοκιμασία, ἄλλωστε ἡ βούληση τοῦ Θεοῦ δὲν ἐκφράζεται με τὶς ἐπιλογές μου, ἀλλὰ φανερῶνεται με τὶς ἀποφάσεις Του.

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἀγαπητοὶ συμπρεσβύτεροι, προσφιλεῖς διάκονοι, πιστε λαέ τοῦ Θεοῦ, στη κρίση, τὴ βούληση καὶ τὴ διενηκὴ προσευχή σας, παραδίδω τὸ μέλλον καὶ τὴ ζωὴ μου.

« Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπειθῶ οὐδὲ ἀντιλέγω», καὶ οὐδὲ ἀντιλέγω σημαίνει οὐδέ κἂν διερωτῶμαι. «Κύριε, ποιήσόν με οἶον θέλεις καὶ ὥς θέλεις κἂν θέλω κἂν μὴ θέλω».

«Αὐτῷ πρέπει πᾶσα τιμὴ, προσκύνησις, δόξα καὶ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν».